

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2TdoV/6/2017
Identifikačné číslo spisu: 9515100090
Dátum vydania rozhodnutia: 13.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9515100090.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Jany Serbovej, JUDr. Aleny Šiškovéj, JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Pavla Farkaša, v trestnej veci obvineného L. A. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 13. decembra 2017 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5To/1/2016, zo 14. júla 2016 v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/17/2015, zo 14. októbra 2015 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného L. A. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/17/2015, zo 14. októbra 2015 bol obvinený L. A. uznaný za vinného zo spáchania v bode 1/ zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a v bodoch 1/ až 4/ pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom poisťovacieho podvodu podľa § 223 ods. 1 Trestného zákona formou účasti ako pomocník podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/

ako policajt služobne zaradený na Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru v D., v rozpore so základnými povinnosťami policajta uvedenými v § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a súčasne upravenými v § 48 ods. 3 písm. a), písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, na základe písomných podkladov a inštrukcií, ktoré dostal od odsúdeného A. T. zdokumentoval fiktívnu dopravnú nehodu, ktorá sa mala stať dňa 18. apríla 2013 vo večerných hodinách medzi obcami W. S. a G. v okrese D. medzi motorovými vozidlami zn. Audi A4 EČV: D., ktoré mal šoférovať O. A. a motorovým vozidlom zn. Renault Megane Scenic EČV: D., ktoré mal šoférovať S. R. st. tak, že vyhotovil „záznam o preverení oznámenia - škodovej udalosti zo dňa 18. apríla 2013, pod sp. zn. ORPZ-NR-OD/1-15-162/2013“, ako aj „zázpisy o vykonaní

dychových skúšok s poradovými číslami meraní 0039 a 0040“, ktoré boli vykonané prostredníctvom prístroja Alcotest 7410, kde uviedol, že dychovej skúške sa podrobili S. R. st. a O. A., hoci tomu tak nebolo a po vyhotovení predmetných listinných materiálov týkajúcich sa dopravnej nehody tieto odovzdal A. T., ktorý mu na základe predchádzajúcej dohody za to vyplatil 200 až 250 Eur. Na základe takto vytvorených fiktívnych podkladov v súvislosti s touto dopravnou nehodou - škodovou udalosťou bolo na účet O. A. G. A., a.s., S. L. B. so sídlom S. XX, XXXXX N., IČO: XX XXX XXX vyplatené poistné plnenie v celkovej výške 7.773,07 Eur.

2/

ako policajt služobne zaradený na Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru v D., v rozpore so základnými povinnosťami policajta uvedenými v § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbere a súčasne upravenými v § 48 ods. 3 písm. a), písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, na základe písomných podkladov a inštrukcií, ktoré dostal od odsúdeného A. T. zdokumentoval fiktívnu dopravnú nehodu, ktorá sa mala stať dňa 23. mája 2013 predpoludním v D. na križovatke ulíc M. G. a ul. D. medzi motorovými vozidlami Škoda Octavia Combi II FL EČV: D., ktorého je držiteľom spoločnosť J.-Y., s.r.o., H. XX/XX, D., ktoré mal šoférovať F. R., BMW 530D EČV: O., ktorého je držiteľom spoločnosť F. W., s.r.o., S. XXXX/XXX, XXX XX O., ktoré mal šoférovať Z. V. a motorovým vozidlom Škoda Octavia Combi II FL EČV: D., ktoré mal šoférovať A. N., ktorý bol aj jeho držiteľom tak, že vyhotovil „záznam o preverení oznámenia - škodovej udalosti zo dňa 23. mája 2013, pod sp. zn. ORPZ-NR-OD/1-15-217/2013“, ako aj „zápisy o vykonaní dychových skúšok s poradovými číslami meraní 0125 a 0126“, ktoré boli vykonané prostredníctvom prístroja Alcotest 7410, kde uviedol, že dychovej skúške sa podrobili Z. V. a A. N., hoci tomu tak nebolo a po vyhotovení predmetných listinných materiálov týkajúcich sa dopravnej nehody tieto odovzdal A. T.; na základe takto vytvorených fiktívnych podkladov v súvislosti s touto dopravnou nehodou - škodovou udalosťou bolo poisťovňou X. poisťovňa, a. s., U. XX, XXX XX N. XX, IČO: XX XXX XXX vyplatené poistné plnenie v celkovej výške 20.945,56 Eur, a to na základe faktúry č. 213 297 vystavenej spoločnosťou O. V., s.r.o., A. bolo na účet tejto spoločnosti vyplatené poistné plnenie vo výške 5.300,16 Eur, na základe faktúry č. 2013/056 vystavenej spoločnosťou G., s.r.o. - autoservis A. bolo na účet tejto spoločnosti vyplatené poistné plnenie vo výške 9.646,60 Eur a na základe faktúry č. 2013049 vystavenej autoservisom a to spoločnosťou M. - M. S. D. bolo vyplatené na účet tejto spoločnosti poistné plnenie vo výške 5.998,80 Eur.

3/

ako policajt služobne zaradený na Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru v D., v rozpore so základnými povinnosťami policajta uvedenými v § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbere a súčasne upravenými v § 48 ods. 3 písm. a), písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, na základe písomných podkladov a inštrukcií, ktoré dostal od odsúdeného A. T. zdokumentoval fiktívnu dopravnú nehodu, ktorá sa mala stať dňa 23. júna 2013 v ranných hodinách v D. na križovatke ulíc H. a W. medzi motorovými vozidlami Volvo FH 440 EČV: D., ktorého držiteľom bola spoločnosť O., s.r.o., W. XX, XXX XX N., ktoré bolo odstavené a Škoda Octavia Combi II FL EČV: D., ktorého držiteľom bola spoločnosť J., s.r.o., R. D. X, XXX XX D. X, ktoré mal šoférovať M. G. tak, že vyhotovil „záznam o preverení oznámenia - škodovej udalosti zo dňa 24. júna 2013, pod sp. zn. ORPZ-NR-OD/1-15-275/2013“, ako aj „zápis o vykonaní dychovej skúšky s poradovým číslom merania 0017“, ktorá bola vykonaná prostredníctvom prístroja Alcotest 7410, kde uviedol, že dychovej skúške sa podrobil M. G., hoci tomu tak nebolo a po vyhotovení predmetných listinných materiálov týkajúcich sa dopravnej nehody tieto odovzdal A. T.; na základe takto vytvorených fiktívnych podkladov v súvislosti s touto dopravnou nehodou - škodovou udalosťou bolo G. A., a.s., S. L. B. so sídlom S. XX, XXXXX N., IČO: XX XXX XXX vyplatené poistné plnenie v celkovej výške 9.959,36 Eur, pričom z uvedenej sumy na účet spoločnosti O. V., s.r.o., A., ktorá vystavila faktúru za opravu pod č. 213302, bolo vyplatené poistné plnenie vo výške 3.490 Eur a za zapožičanie motorového vozidla touto spoločnosťou bolo jej vyplatené poistné plnenie vo výške 3.019,04 Eur a takisto tejto spoločnosti, ktorá vystavila ďalšiu faktúru č. 213322, bolo jej uhradené v súvislosti s motorovým vozidlom zn. Škoda Octavia Combi II FL poistné plnenie vo výške 3.450,32 Eur.

4/

ako policajt služobne zaradený na Okresnom dopravnom inšpektoráte Okresného riaditeľstva Policajného zboru v D., v rozpore so základnými povinnosťami policajta uvedenými v § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a súčasne upravenými v § 48 ods. 3 písm. a), písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, na základe písomných podkladov a inštrukcií, ktoré dostal od odsúdeného A. T. zdokumentoval fiktívnu dopravnú nehodu, ktorá sa mala stať 3. júla 2013 vo večerných hodinách v obci S., okres D. medzi motorovými vozidlami Škoda Octavia Combi II FL EČV: D., ktorého bol držiteľom spoločnosť S. U. Z., s.r.o. a jeho nájomcom bola spoločnosť Y. H., s.r.o., S. H. X, XXX XX D., ktoré mal šoférovať M. G. a BMW 6 Cabrio EČV: O. Y., ktorého bol držiteľom spoločnosť D. XXX, s.r.o., č. d. XX, XXX XX M., ktoré mal šoférovať odsúdený A. T. tak, že vyhotovil „záznam o preverení oznámenia - škodovej udalosti zo dňa 03. júla 2013, pod sp. zn. ORPZ-NR-OD/1-15-292/2013“, ako aj „zázpisy o vykonaní dychových skúšok s poradovými číslami meraní 0043 a 0044“, ktoré boli vykonané prostredníctvom prístroja Alcotest 7410, kde uviedol, že dychovej skúške sa podrobili A. T. a M. G., hoci tomu tak nebolo a po vyhotovení predmetných listinných materiálov týkajúcich sa dopravnej nehody tieto odovzdal A. T.; na základe takto vytvorených fiktívnych podkladov v súvislosti s touto dopravnou nehodou - škodovou udalosťou bolo poisťovňou X. A., a. s., U. XX, XXX XX N. XX, IČO: XX XXX XXX vyplatené poisťné plnenie na účet spoločnosti S. U. Z., s.r.o., v celkovej výške 2.679,72 Eur.

Za to bol obvinenému uložený podľa § 329 ods. 2, § 34 ods. 5 písm. b), § 36 písm. j), písm. l), § 37 písm. h) Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku boli poškodené strany X. A., a. s. a G. A., a.s., S. L. B. odkázané so svojimi nárokmi na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti vyššie citovanému prvostupňovému rozsudku podal odvolanie tak obvinený L. A. ako aj prokurátor, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením, sp. zn. 5To/1/2016, zo 14. júla 2016 podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Dňa 9. mája 2017 bolo Špecializovanému trestnému súdu doručené dovolanie obvineného L. A., podané prostredníctvom jeho obhajcu a smerujúce proti obom skôr uvedeným rozhodnutiam, keď ako dovolacie dôvody boli (formálne) označené dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) a § 374 ods. 3 Trestného poriadku.

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený (vecne) namietal, že skutky tak, ako sú popísané v skutkovej vete prvostupňového rozsudku, nie sú správne právne kvalifikované, a to konkrétne pokiaľ ide o trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona a trestný čin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona, pretože z ustanovenia § 128 Trestného zákona jasne vyplýva, že pre trestnú zodpovednosť verejného činiteľa (teda aj policajta) sa podľa jednotlivých ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby bol trestný čin spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou. On však zo svojej pozície policajta len zdokumentoval fiktívne dopravné nehody, keď v prípade uvedenej dokumentačnej činnosti - dokumentácia dopravných nehôd iba ako škodových udalostí bez ich objasňovania - nešlo o žiaden postup s prvkom moci a rozhodovania, a teda je úplne jednoznačné, že pri výkone danej činnosti sa nijako nepodíelal na nejakom rozhodovacom procese, ktorý by sa akokoľvek dotýkal práv resp. povinností účastníkov dopravnej nehody, prípadne iných fyzických či právnických osôb. Zdôraznil, že právomocou verejného činiteľa (v danom prípade policajta) nie je každá činnosť, ktorú tento pri výkone služby realizuje, ale iba činnosť s prvkom moci a rozhodovania, na čo napokon aj najvyšší súd už viackrát v rámci svojej rozhodovacej činnosti upozornil. Ďalej vysvetlil, že pri jeho činnosti, v súvislosti s ktorou vzal úplatok, nešlo o žiaden prvok rozhodovania, proste nič, čím by sa akokoľvek zasahovalo do práv, povinností, či právom chránených záujmov fyzických či právnických osôb. Je pravdou, že uvedenú činnosť mohol robiť a robil len z titulu jeho funkcie ako príslušníka

policiajného zboru, avšak jednalo sa o dokumentačnú / evidenčnú činnosť, z ktorej nevyplývali žiadne dôsledky pre účastníkov nehôd a určite tieto tlačivá neslúžili ako podklad pre akékoľvek konanie, ktoré by sa účastníkov nehôd nejakým spôsobom týkalo. V doplnení dôvodov dovolania na podporu svojej argumentácie poukázal na medzičasom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 48/2017 publikované uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 1TdoV/17/2015, z 8. novembra 2016, v zmysle ktorého: „... pojem právomoc verejného činiteľa použitý v legálnej definícii § 128 ods. 1 Trestného zákona interpretačne vyžaduje prvok moci a rozhodovania, čo znamená mocenské rozhodovanie na právnom podklade uplatňované voči fyzickým alebo právnickým osobám, ktoré môžu byť takým rozhodnutím obmedzené na svojich (inak právnym poriadkom garantovaných) právach. Nemusí nevyhnutne ísť o formalizované rozhodovanie (vydávanie rozhodnutí s určitými procesne predpísanými náležitosťami a formou), vždy je však spojené so zodpovednosťou za uplatnenie právomoci (§ 128 ods. 1, veta druhá Trestného zákona) - napríklad príslušník Policajného zboru je oprávnený (je v jeho právomoci) vykonať služobný zákrok spojený so zásahom do telesnej integrity občana (na základe zákona o Policajnom zbore), vo vzťahu k čomu sa musí rozhodnúť bez vydania formálneho rozhodnutia, pri nesplnení zákonných podmienok však môže byť stíhaný pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa (pri naplnení jeho jednotlivých zákonných znakov).“ Opätovne pritom i v tejto súvislosti obvinený zdôraznil tú skutočnosť, že v jeho činnosti sa nevyskytoval žiaden prvok rozhodovania, ale išlo tu iba o dokumentačnú / evidenčnú činnosť, z ktorej nevyplývali žiadne dôsledky pre účastníkov zadokumentovaných nehôd, keď ním vyplňané tlačivá neslúžili ako podklad pre akékoľvek (priestupkové, či iné obdobné) konanie, ktoré by sa účastníkov nehôd nejakým spôsobom týkalo. K § 374 ods. 3 Trestného poriadku obvinený uviedol iba toľko, že ako dôvod dovolania uplatňuje aj konanie na súde prvého stupňa vzhľadom na to, že pochybenia, ktoré vytýkal v odvolaní, neboli odstránené v odvolacom konaní.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti obvinený záverom navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v § 326 ods. 1 ako aj § 329 ods. 2 Trestného zákona (pre naplnenie dovolacích dôvodov), podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku aby obe napadnuté rozhodnutia zrušil, rovnako ako aj ďalšie rozhodnutia na tieto obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad, a napokon podľa § 388 Trestného poriadku aby vec prikázal súdu prvého stupňa na opätovné prerokovanie a rozhodnutie (v potrebnom rozsahu).

Prokurátor v rámci svojho písomného vyjadrenia k podanému dovolaniu obvineného iba stručne uviedol, že toto navrhuje ako nedôvodné zamietnuť, keďže právoplatný rozsudok považuje za zákonný.

Najvyšší súd ako súd dovolací v zmysle § 378 Trestného poriadku vec predbežne preskúmal a dospel k záveru, že dovolanie obvineného L. A. nie je potrebné odmietnuť z formálnych dôvodov [§ 382 písm. a), b), alebo d) až f) Trestného poriadku]. Zároveň však zistil, že je zrejmé, že v jeho prípade nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (ods. 1) Trestného poriadku, a preto podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Úvodom je nutné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385

ods. 1 Trestného poriadku, k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide konkrétne o obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tu sa žiada najskôr vo všeobecnosti uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencii tohto je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé aj zo samotnej dikcie predmetného ustanovenia (časť vety za bodkočiarkou). Dovolací súd skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcim súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

In concreto, obvinený L. A. v preskúmanom dovolaní v podstate smeroval svoju argumentáciu a uplatnené námietky voči správnosti právneho posúdenia skutkov s ohľadom na nenaplnenie pojmu „verejný činiteľ“ podľa § 128 ods. 1 Trestného zákona, keď upozorňoval na to, že pri dokumentovaní dotknutých dopravných nehôd konal síce ako príslušník Policajného zboru, avšak v jeho činnosti chýbal prvok rozhodovania, a teda trestná činnosť nemohla byť spáchaná v súvislosti s uplatňovaním jeho právomoci (vyžadujúcej prvok moci a rozhodovania).

K predmetnej dovolacej námietke, obsahovo napádajúcej právnu kvalifikáciu stíhaného konania vo vyššie zmienenom rozsahu (tu je žiaduce podotknúť, že dovolací súd je viazaný vecnými námietkami, nie uplatneným formálnym dôvodom, ako už aj bolo uvedené vyššie), najvyšší súd uvádza, že túto nepovažuje za opodstatnenú.

V súlade s ustanovením § 128 ods. 1 Trestného zákona je príslušník Policajného zboru verejným činiteľom za predpokladu, že sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola zverená v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh. Pre trestnú zodpovednosť sa podľa jednotlivých ustanovení Trestného zákona vyžaduje, aby bol trestný čin spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou.

Pokiaľ ide o pojem právomoc verejného činiteľa, použitý vo vyššie uvedenej legálnej definícii, obvinený správne - aj v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu - uvádza, že tento vyžaduje pre svoje naplnenie preukázanie tak prvku moci ako aj rozhodovania, čo znamená mocenské rozhodovanie na právnom podklade uplatňované voči fyzickým alebo právnickým osobám, ktoré môžu byť takým rozhodnutím obmedzené na svojich právach. Nemusí pritom nevyhnutne ísť o formalizované rozhodovanie, vždy je však spojené so zodpovednosťou za uplatnenie právomoci.

Dovolací súd v danom smere poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu, sp. zn. 5To/1/2016, zo 14. júla 2014, kde bolo (o. i.) konštatované, že skutky obvineného boli spáchané v súvislosti s právomocou a zodpovednosťou osoby v služobnom pomere, pričom tieto boli riešené len ako škodové udalosti preto, že obvinený pri ich dokumentovaní založil k protokolu - záznamu o preverení oznámenia škodovej udalosti aj doklad o vykonaní dychovej skúšky s negatívnym výsledkom. Obvinený pri „dokumentovaní dopravnej nehody“ postupoval ako reprezentant orgánu verejnej moci,

ktorý má povinnosť nestranne zadokumentovať škodovú udalosť tak, ako ju zistil. Pri výkone tejto jeho právomoci (dokumentovaní škodovej udalosti) konal v postavení verejného činiteľa, keď by sa dalo v podstate povedať, že tu ide o akúsi prípravnú fázu k fáze rozhodovania o právach a povinnostiach fyzických či právnických osôb. Pre poisťovne je dokumentovanie (vyšetrovanie dopravnej nehody políciou) jedným z dôležitých a určujúcich kritérií pre posúdenie rizika prípadného poistného podvodu.

Vyššie uvedené úvahy považuje dovolací súd za správne a presvedčivé, jednoznačne dokumentujúce, že obvinený konal ako verejný činiteľ používajúc pritom právomoc mu zverenú.

K tomu či v konaní obvineného, uvedenom v odsudzujúcom rozsudku súdu prvého stupňa, bol alebo nebol prítomný prvok moci a rozhodovania následne vynútiteľný štátnou mocou dovolací súd uvádza nasledovné.

Možno súhlasiť s dovolateľom, že len samotné „zaradenie“ záznamu o preverení škodovej udalosti (č. l. 309 - 401, 417 - 435, 460 - 470, 487 - 494) do evidencie dopravných nehôd v zmysle § 68 ods. 1, zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v sebe nezahŕňa prvok moci ani prvok rozhodovania. To ale len vtedy ak ide výlučne o evidenciu reálnej a skutočnej škodovej udalosti bez ďalšieho. V predmetnej veci však obvinený rozhodol v súlade so svojou mocou (právomocou) o zaradení vymyslených (falošných) škodových udalostí do evidencie dopravných nehôd, a to tak, že okrem „preverenia“ záznamov o neexistujúcich škodových udalostiach sám (a to v rámci svojej rozhodovacej právomoci verejného činiteľa) sfaľoval dychové skúšky. K takejto činnosti mu totižto nikto nemohol dať podklady, ktoré by len preveril a zaradil do evidencie dopravných nehôd. Obvinený zistne, účelovo a úmyselne „preveril“, odobril, zlegalizoval a napokon i „vyrobil“ fake - falošný a neexistujúci - vymyslený stav.

Podľa § 69 ods. 1 písm. d) z. č. 8/2009 Z. z. „Policajt je oprávnený vyzvať vodiča, aby sa podrobil vyšetreniu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, alebo liekmi, ktoré môžu znížiť jeho schopnosť bezpečne viesť vozidlo.“

Len policajt konajúci ako verejný činiteľ má v zmysle § 69 ods. 1 písm. d) z. č. 8/2009 Z. z. právomoc rozhodnúť o vykonaní dychovej skúšky. Takýto postup policajta v sebe zahŕňa ako prvok moci tak aj prvok rozhodovania.

Obvinený akože „podrobil“ dychovej skúške všetkých účastníkov škodových udalostí, ktorí by boli povinní jeho výzve vyhovieť, inak by sa dopustili trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona. Obvinený aby mohol zaradiť škodové udalosti (poznámka - vymyslené) do evidencie dopravných nehôd (tak aby boli následne akceptované poisťovňami ako reálne spôsobilé na plnenie) musel ich doplniť o zápisy o dychových skúškach. Tým, že dychové skúšky sám vyhotovil - sfaľoval, konal (rozhodol o výkone dychovej kontroly) ako verejný činiteľ realizujúci svoju moc - právomoc, nariadiť výkon dychovej skúšky. Okolnosť, že účastníci škodových udalostí sa reálne nepodrobili dychovým skúškam nič nemení na tom, že len obvinený mal právomoc postupovať podľa § 69 ods. 1 písm. d) z. č. 8/2009 Z. z., pričom tak aj akože postupoval.

Obvinený sfaľoval - vyhotovil zápisy o všetkých dychových skúškach, ktorým by boli účastníci škodových udalostí povinní podrobiť sa pod hrozbou veľmi vážnej ujmy, a takéto sfaľované zápisy o dychových skúškach, spolu so sfaľovanými záznamami o preverení škodových udalostí zaradil do evidencie ako pravé. Tým zneužil právomoc verejného činiteľa, pretože konal ako verejný činiteľ a v jeho konaní bol celkom zreteľne prítomný prvok moci i rozhodovania následne vynútiteľný štátnou mocou - viď proces vyhotovenia zápisov o vykonaní dychových skúšok.

Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní formálne uplatnil ako dôvod dovolania aj dôvod podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku, tak k tomu uvádza dovolací súd iba toľko (viď k tomu R 47/2014 - I.), že predmetné ustanovenie nemožno uplatňovať ako samostatný dôvod dovolania. Toto ustanovenie totiž len v nadväznosti na § 369 a § 372 ods. 1 Trestného poriadku vyjadruje okolnosť, že aj keď sa z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolaním napáda vždy rozhodnutie súdu druhého stupňa

(okrem dovolania podaného ministrom spravodlivosti), možno dovolaním namietať aj chyby konania súdu prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Ak teda dovolateľ - obvinený namieta chybu konania na súde prvého stupňa, musí táto chyba zodpovedať niektorému z dôvodov dovolania uvedenému v § 371 ods. 1 Trestného poriadku a takto musí byť aj v dovolaní označená (374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku).

Alebo inak, zjednodušene povedané, pre úspešne podanie dovolania je potrebné, aby bolo v ustanovení § 374 ods. 3 Trestného poriadku predpokladané pochybenie zároveň subsumovateľné pod niektorý z do úvahy prichádzajúcich dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, čo však v danom prípade splnené nebolo.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.